

Isten igazít meg!

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, a Szentháromság ünnepe utáni 22. vasárnapra az igehirdetés alapján kijelölt, amint azt megírva találjuk Ézsaiás próféta könyve 29. fejezetének a 13. versétől a 19. verséig a következőképpen:

Így szól az Úr: Mivel ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat, azért én úgy bánok majd ezzel a néppel, hogy csodálkozni fog, igen csodálkozni: vége lesz a bölcssek bölcsességének, az értelmesek értelme is kevésnek bizonyul. Jaj azoknak, akik el akarják titkolni tervüket az Úr elől! Sötétben hajtják végre tettüket, mert azt gondolják: "Ki láthat meg minket, ki ismerhetne ránk?" Micsoda fonákság! Egyenrangú talán az agyag a fazekassal? Mondhatja-e az alkotás alkotójának: Nem ő alkotott engem?! Mondhatja-e a fazék a fazekasnak: Nem ért a dolgához?! Már csak kevés idő van hátra, és a Libánon kertté válik, a kert pedig erdőnek látszik. Azon a napon a süketek is meghallják az írás szavait, a vakok szemei pedig látni fognak a homály és sötétség után. Újra örömeiket lelik az alázatosak az Úrban, a legszegényebbek is örvendezni fognak Izráel Szentje előtt.

Egyenrangú talán az agyag a fazekassal? Mondhatja-e az alkotás alkotójának: Nem ő alkotott engem?! Mondhatja-e a fazék a fazekasnak: Nem ért a dolgához?!

Urunk! A Te igéd igazság.
Szentelj meg minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Elgondolkodtunk-e már azon, hogy mekkora a mi egónk? Kicsinek érezzük-e magunkat, vagy nagyok? Mindent mi akarunk megoldani a saját életünkben? Úgy gondoljuk, hogy ezért a SAJÁT életünk? Mert nekünk és csak nekünk van vele feladatunk? Mások ne szóljanak ebbe bele? A családjuk se? A házastársunk se?? Isten – se??? ...

A mai igénk pontosan ezeket a kérdéseket kérdezi meg tőlünk. Három képet mutat nekünk saját magunkról. Az első kép az ELŐTTE. Ez az a kép az, amikor az egónkba belezártuk magunkat – és ezzel egy falat húztunk saját magunk és Isten, saját magunk és Jézus megváltása közé. A hitünk ilyenkor csupán külsőség. Semmilyen valódi istenfélelem, Isten kegyelmének semmilyen tényleges elfogadása és átélése nem következik az ilyen egócentrikus hitből. A második kép a MOST. Ez a kép a fazekas és a fazék, a teremtő és a teremtmény ellentétbe állításával szembesít minket Istentől elzárt helyzetünkkel. Szembesülünk itt azzal, hogy ebből a helyzetünkből a saját erőnkkel nem tudunk kivergődni. Egyedül Isten kegyelmére számíthatunk a mi Urunk Jézus Krisztusért. Ő rombolja le az egónk falát, amellyel elzártuk magunkat Tőle. Isten a Krisztus miatt, a Krisztusban és a Krisztus követésére tesz igazzá, egyházi szóhasználatunkkal: igazít meg minket. Végül a záró, a harmadik rész a MAJD. Ez a kép megmutatja azt nekünk, hogy milyen csodálatos helyzet az, amikor már nem választ el minket egy magunk által épített fal Istentől. Az életünk, akár csak az Ézsaiás idejére már kopár Libánon, újra kert lesz. Mi, akik korábban süketek voltunk

meghalljuk az írás szavait. Mi, akik korábban vakok voltunk, hiszen csak az egónk falát láttuk magunk előtt, látni fogunk, és örvendezés támad a szívünkben.

A mai igénk Ézsaiás próféta könyvének abban az első részében van, amelyet a próféta kb. 2700 évvel ezelőtt saját maga írhatott. Az igeszakasz előtti részben a próféta Jeruzsálem ostromát, majd szabadulását írja le. Ezek az események valóban bekövetkeztek Krisztus előtt 701-ben, amikor Szanhéríb asszír király óriási túlerővel Jeruzsálemet ostromolta. Amikor Ezékiás király már a megadásra gondolt, Ézsaiás jóvendölése alapján az ostromló sereg nagy részét az Úr angyala egy éjszaka alatt megölte. (Ezt a történelmi megközelítés egy gyors lefolyású járványnak gondolja.) Ezután a sereg maradéka elvonult a város alól. Hasonlítsuk össze ezt a történelmi képet az előzővel! Amikor az egónk fala a saját magunkba zárt bennünket – akkor voltunk az ostromlott, kiéheztetett és kiszomjaztatott Jeruzsálem. Amikor nem bírtuk már tovább, és Urunkhoz fohászkodtunk, Urunk közbelépett, és lebontotta a minket bezáró egó-falat. Kedves Testvérek! Hadd hangsúlyozzam, hogy én nem egy tanmesét mondok itt el nektek, hanem a saját életem öt évvel ezelőtti eseményéről is vallomást teszek. Én is a saját egó-falam mögött éreztem naaaagyon kényelmesen és biztonságosan magamat – addig, ameddig rá nem döbentem, hogy ez egy ostrom, amelyben már csaknem éhen és szomjan pusztultam. De! Megélhettem az evangélium valóságát: kérhettem és meg is kaphattam Urunktól az Ő közelségének a szabadságát. Látni és hallani kezdtem, és örvendezés támadt a szívemben.

A mai igeszakaszunk előtt azt mutatja meg Ézsaiás, hogy a saját egónk vakságában és kábultságában olyanná válik a számunkra Isten igéje, mint a lepecsételt irat, amely olvashatatlan – még az írástudó számára is. A lepecsételt irat pecsétjeit a Jelenések könyvében senki sem tudja felnyitni, egyes-egyedül a Bárány, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Jézus szüntetheti meg egyedül azt a kábultságot bennünk is, amikor szembesülünk Isten igéjével, szembesülünk Jézus hívásával – de tapodtat sem mozdulunk.

Pontosan úgy teszünk ilyenkor, amikor eltaszítjuk, és újra és újra kikerüljük Jézust, mint a kutyám, amikor tudja, hogy rosszat csinált, de félrefordítja fejét, mert azt gondolja, hogy "ha a én nem látom a gazdát, akkor a gazda sem lát engem". Kedves Testvéreim! Hiába rejtőzött el Ádám és Éva Isten elől a kert fái között az ősbűn után! Hiába horgasztotta le a fejét Káin közvetlenül Ábel megölése előtt! Attól még, hogy ők nem látták Istent – attól még – Isten látta őket! Ahogyan a mai igénk mondja: hiába akarjuk eltitkolni a tervünket az Úr elől, hiába akarjuk sötétben végrehajtani tettünket, hiába zárkózunk be az egónk fala mögé, mert azt gondoljuk: ott nem lát az Úr... Isten minket is lát. Ma is.

Sokszor el szoktunk játszani azzal a gondolattal, hogy Isten egy szerethető, ölelgethető valami. A németben el is nevezték ezt a "modern" Istent Kuschelgott-nak. Magyarra számomra a legtalálóbban ezt az ölelgethető, szeretgethető Istent plüssjáték-Istennek lehetne lefordítani. Néhányan megkérdezhették itt, hogy "*Hát mi ezzel a baj? Isten nem maga a szeretet? Hiszen János apostol is ezt tanítja! Tévedett volna János?*" Nem, János apostol nem tévedett. Isten tényleg a szeretet maga. Nem a szeretettel van a baj a plüssjáték-Isten felfogásban, hanem azzal, hogy eltévesztettük azt, hogy melyik a kutya, és melyik a gazda! Melyik a fazék, és melyik a fazekas? Melyik a teremtmény és melyik a teremtő? Isten nem attól lesz Isten, hogy szeretetet kap tőlünk! Mi leszünk attól ember, hogy megteremtett minket, és szeretetet kapunk Tőle! Ő előbb szeretett minket... (1Jn 19,b) Életünk legvégzetesebb tévedése, az ősbűn maga az, ha felcseréljük a dolgok irányát. Mert ezzel Istent egy tőlünk függő valaminek, a saját tulajdonunknak, egy polcra tehető plüssjátéknak kezdjük el gondolni. Konzum-Istenként képzelünk el magunknak. Amikor kell, leveszem a polcra és ölelgetem. Amikor nem kell, akkor meg visszarakom, legyen ott el csendben. Várja meg, hogy majd mikor kell Ő nekem megint...

Ebben az állapotban lesz minden Istennel kapcsolatos tettünk színjáték. Ahogyan a mai igénk mondja: a dicsőítésünk csak színlelés, az imádságunk csak ajakmozgás lesz csupán. Hiszen a szívünk – a létünk lényege – távol van Istentől, Istenfélelmünk pedig csupán betanult emberi parancsolat. Hadd álljak itt meg egy pillanatra... Rettegni kellene az Istentől? Egész életünkre kiható szorongás lenne a megkívánt Istenfélelem? Távol legyen! – szokta az ilyenre írni Pál apostol. Az Istenfélelem az Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel minket egybekapcsoló szeretet féltése. Az Istenfélelem az, amikor rádöbbenünk arra, hogy egész életünk legfontosabb kincse a Jézushoz való közelségünk, ami elvezet minket a Mennyei Atyához való közelségbe. Ezt a közelséget féltjük ezentúl – mint a legfontosabb kincsünket, támaszunkat, mint egész létünk egyetlen igazi alapját.

Itt értünk el a mai igénk közepéhez. Egyenrangú talán az agyag a fazekassal? Mondhatja-e az alkotás alkotójának: Nem ő alkotott engem?! Mondhatja-e a fazék a fazekasnak: Nem ért a dolgához?! Bizony... Nagy gögünkben nem ismerünk el más bírót saját magunk felett, csak saját magunkat. Még Istent sem ismerjük el bírónknak. Ez maga az ősbűn – itt és most, mibennünk. Hol látom a magam helyét Istenhez képest? Mi vagyok én? Isten szavát kétségbe vonó paradicsomi emberpár? Mekkora vagyok én Istenhez képest? Bábeli torony?

Vigyázzunk itt nagyon! A lelkiismeret ereje nem a saját magunk ítélőképessége! A lelkiismeret ereje Isten hangja bennük, amelyet a Szentlélek mutat meg nekünk. Imádkozzunk ezért! Hogy ismerjük fel Jézus hívását, és ne a saját kis céljainkat gondoljuk Jézus Urunk szavának. Ez ugyanis nem pusztán öncsalás, hanem olyan végzetes tévedés, amely az egész életünket zsákutcába juttatja. Akármilyen gazdag, akármilyen szép, és akármilyen sikeres is lesz ez az életünk a földi mércével mérve, nem fog érni semmit sem, ha felcseréltük Jézus követését a saját magunk követésével – és azt gondoljuk, hogy Jézus majd utánunk jön. Nem! Nem mi vagyunk a fazekas! Mi a fazék vagyunk. A fazék pedig üres. Csak Jézussal lesz benne, csak Jézussal lesz bennünk értékes tartalom!

De eljöhét a nagy változás az életünkben. Egyszerre avagy apránként. Kinek-kinek hogy. És akkor kertté válik a Libanon. Ezzel a képpel Ézsaiás egy ókori természeti katasztrófát idéz fel, amikor a Libanon cédrusfa erdejét a rablógazdálkodás kipusztította. Ezt az emberi nemtörődomséggel kopár tájjá pusztított helyet is kertté tudja alakítani Isten. A süketek meghallják az írás szavait, a vakok szemei pedig újra látni fognak a homály és sötétség után. Andalító ez a kép... Milyen jó lesz az, amikor ez csak úgy megtörténik majd velünk! Csak várni kell még – egy kicsit, és akkor, pikk-pakk, megoldódik a mi életünk minden baja.

Kedves Testvéreim! Ki kell, hogy ábrándítsam azokat, akik esetleg így gondolkodnak. Ez nem ilyen egyszerű! Nekünk magunknak is meg kell változnunk ahhoz, hogy egy ilyen megváltozott élethelyzetbe kerülhessünk. Jaj... Egész életünk egy óriási küzdelem lenne a Sátán erői ellen? Magunkra hagyatva, egyedül??? NEM! Pontosan EZ az evangélium! Jézus Krisztus megváltott bennünket! Nem vagyunk magunkra hagyva ebben a küzdelemben! Merthogy egymagunk nem is lehetünk benne sikeresek... Ahogyan a fizikailag vak vagy süket ember sem tudja pusztán akarással elérni sem a látást, sem a hallást, nekünk is a mi Urunk Jézus Krisztustól kell kérnünk ezt! Hát kérjük ezt! (És ne a mások süketségére és vakságára mutogassunk...)

És itt még mindig nincs vége a lehetséges megpróbáltatásoknak. Amikor Jézus megnyitja a szemünket és fülünket, akkor ki leszünk téve a nem hívő környezetünk esetleges támadásainak. Ezt azzal a reménnyel viseljük, hogy hitünk nem fog a végén megszégyenülni (és nem azzal, hogy a támadók majd megszégyenülnek!)

A valódi látást és a valódi hallást Urunk nem egyénileg adja nekünk, hanem hívő közösségében, egyházában. Nagyon szép volt a számomra, amikor evangélikus mártírunk, Dietrich Bonhoeffer, a 2012-ben nyugdíjba vonul canterbury-i érsek, Rowan Williams és Ferenc pápa írásaiban egymással egyezően megtaláltam azokat a gondolatokat, hogy Jézus követése az egyes ember döntése ugyan, de elszakíthatatlan a tanítványok közösségétől, az egyháztól. "A közösség arra hivatott" – írják ők hárman egybehangzóan – "hogy megteremtse azt az isteni teret, amelyben a föltámadott Úr titokzatos jelenléte, szeretete és öröme megtapasztalható." Az Úr jelenlétével teremtett közösség mindezt emberileg belátható és be nem látható módon teszi meg. A belátható módra példa az a hatás, amelyet a Szentlélek különböző ajándékaival rendelkező hívők egymásra gyakorolnak. A be nem látható módot majd odaát, a színről-színre látásban ismerjük meg.

Gáncs Aladár a hívőknek a Bárány képére formálódó közösségét a "gyöngyhordozók közösségének" nevezte. Az általa használt képben a gyöngy a hívő testvérünk terhe, amelyet mi magunk hordozunk – saját magunkra, magunkba véve azt. Ahogyan azonban a kagylóba került "homokszem" köré formálódó gyöngy a kagylónak is a legszebb ékessége, úgy válik a testvérünk terhéből magunkra vállalt homokszem a mi ékességünké is.

Urunk a valódi látást és a valódi hallást nemcsak a saját életünkben és nemcsak az igehirdetésen jelen lévő és abban formálódó hívő közösségben, hanem a misszióban is adja nekünk. Életünk példájával hatást gyakorolunk másokra – akár akarjuk, akár nem. Hirdethetjük szóval és tettel Isten igéjét – akár alkalmas erre az idő, akár nem. Mert nem a mi időnk az, ami alkalmassá tesz minket erre, hanem Urunk ideje. Hát ne szegüljünk mindennek ellen! Vegyük észre azt, hogy küldetésünk van! Az igehirdetés ott és akkor folytatódik, amikor és ahogyan kiléptünk a templomkapun!

Mikor teremtődik meg az igazi Libánon? És mikor lesz belőle gyönyörű kert? Akkor, amikor újra örömet lelnek az alázasok az Úrban, és a legszegényebbek is örvendezni fognak megváltó Urunk előtt. A végső beteljesedés, az utolsó nagy változás, Kedves Testvéreim, akkor lesz, amikor a megváltás Krisztusban elvégzett műve mindenki számára nyilvánvaló lesz, és a világ felszabadul a múlandóság átkától. Várjuk ezt! Higgyünk ebben, reménykedjünk ebben, örvendezzünk ennek, készüljünk erre! Jövel Urunk Jézus!

Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!
Köszönjük, hogy valódi látást és valódi hallást adsz nekünk.
Köszönjük, hogy mindezt Szentlelkeddel
belőlünk hívő közösséget formálva teszed.
Köszönjük, hogy bátorítasz bennünket a tanúságtételre
szavainkkal és tetteinkkel – egész életünkkel.
Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,
és erősíts meg bennünket, hogy hittel, reménységgel, örömmel
és felkészülten várhassuk a Te eljöveteledet.
Ámen.